

Sygn. akt I ACa 1624/17

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 lipca 2018 r.

Sąd Apelacyjny w Krakowie – I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący:	SSA Paweł Czepiel
Sędziowie:	SSA Grzegorz Krężolek SSA Anna Kowacz-Braun (spr.)
Protokolant:	sekr. sądowy Marta Matys

po rozpoznaniu w dniu 17 lipca 2018 r. w Krakowie na rozprawie

sprawy z powództwa M. S. i J. S.

przeciwko Gminie K.

o zapłatę

na skutek apelacji strony pozwanej

od wyroku Sądu Okręgowego w Kielcach

z dnia 14 września 2017 r. sygn. akt I C 158/14

1. **oddala apelację;**

2. **zasądza od strony pozwanej na rzecz powodów kwotę 4.050 zł (cztery tysiące pięćdziesiąt złotych) tytułem kosztów postępowania apelacyjnego.**

SSA Grzegorz Krężolek SSA Paweł Czepiel SSA Anna Kowacz-Braun

Sygn. akt I ACa 1624/17

UZASADNIENIE WYROKU

Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 17 lipca 2018 r.

Powodowie J. S. i M. S. w pozwie domagali się zasądzenia od pozwanej Gminy K. kwoty 159.728,30 zł tytułem odszkodowania za szkody w mieniu powodów oraz zasądzenia na ich rzecz kosztów procesu według norm przepisanych. W uzasadnieniu pozwu wskazali, że na skutek niewłaściwej koordynacji przez pozwaną robót oraz braku należytego odbioru prac wykonanych w pasie drogowym ulicy (...) w ramach realizacji kontraktu na budowę

kanalizacji sanitarnej w tym rejonie, w tym na odcinku nieruchomości powodów oznaczonej numerem (...), doprowadziło do szkody w ich mieniu polegającej na zniszczeniu samochodu osobowego, zapadnięciu kostki brukowej na chodnikach i podjeździe, zniszczeniu nasadzeń roślin na nieruchomości.

Strona pozwana Gmina K. w odpowiedzi na pozew wniosła o oddalenie powództwa i zasądzenie na jej rzecz od powodów kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego wskazując, że inwestycja, o której mowa w pozwie była tzw. inwestycją niedrogową, a pozwana jako zarządca drogi miał obowiązek jedynie koordynowanie robót, nie miał natomiast obowiązku ich nadzorowania. Ponadto wskazała, że Miejski Zarząd Dróg w sposób prawidłowy proces ten koordynował, natomiast wady, które ujawniły się w późniejszym okresie, w czasie odbioru nie mogły zostać wykryte. Jednocześnie pozwana zakwestionowała wysokość roszczenia wskazując, że jest ona znacząco zawyżona i niczym nie wykazana.

Wyrokiem z dnia z dnia 14 września 2017 r. Sąd Okręgowy w Kielcach w sprawie o sygn. akt I C 158/14:

- w pkt I zasądził od pozwanej Gminy K. solidarnie na rzecz powodów M. S. i J. S. kwotę 107.909,18 zł;

- w pkt II oddalił powództwo w pozostałym zakresie;

- w pkt III zasądził od pozwanej Gminy K. solidarnie na rzecz powodów M. S. i J. S. kwotę 7.870,50 zł tytułem zwrotu kosztów procesu;

- w pkt IV nakazał pobranie na rzecz Skarbu Państwa (Sądu Okręgowego w Kielcach) tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych: (1) od pozwanej Gminy K. kwotę 620,27 zł od uwzględnionej części powództwa; (2) solidarnie od powodów M. S. i J. S. kwotę 298,64 zł od oddalanej części powództwa.

Sąd Okręgowy orzeczenie to poprzedził następującymi ustaleniami. Prezydent Miasta K. jako organ Gminy K. jest zarządcą drogi, na której urządzona jest ulica (...) w K., a swoje obowiązki z tego tytułu wykonuje przy pomocy Miejskiego Zarządu Dróg w K.. Dalej Sąd Okręgowy ustalił, że Miejski Zarząd Dróg w K. decyzją z dnia 25 marca 2011 r. wyraził zgodę (...) Sp. z o.o. w K. na zlokalizowanie w pasach drogowych m.in. ulicy (...) przyłączy kanalizacji sanitarnej na terenie działek zlokalizowanych wzdłuż tej ulicy. Następnie MZD w K. wydał decyzje na prowadzenie robót zezwalające Firmie (...) Sp. z o.o. Sp.k. w K. na zajęcie pasa drogowego ulicy (...) w celu budowy kanalizacji sanitarnej, wskazując w jaki sposób prace te mają być zabezpieczone oraz w jaki sposób ma zostać przywrócony stan poprzedni. Decyzją z dnia 14.12.2012 r. MZD w K. zezwolił Firmie (...) Sp. z o.o. Sp. k. w K. na zajęcie pasa drogowego ulicy (...) celem budowy przyłączy kanalizacyjnych od kanału sanitarnego na odc. (...). Prace związane z budową kanału sanitarnego oraz budową przyłączy kanalizacyjnych do kanału sanitarnego odbywały się m.in. na wysokości nieruchomości położonej przy ulicy (...) stanowiącej własność powodów.

Sąd Okręgowy ustalił także, że w dniu 31 grudnia 2012 r. komisja dokonała odbioru odtworzonego pasa drogowego ulicy (...) w K.. Na skutek nieprawidłowego odtworzenia nawierzchni drogi po zakończeniu prac związanych z budową kanalizacji sanitarnej, po opadach deszczu w dniu 30 maja 2013 r. oraz w dniach 3 i 5 czerwca 2013 r. jezdnia zapadła się na wysokości nieruchomości stanowiącej własność powodów i nieruchomość ta została zalana wodami opadowymi. Uszkodzeniu uległa kostka brukowa, którą od 2005 r. wyłożona była posesja oraz murki oporowe wraz z okładzinami kamiennymi z piaskowca. Zniszczenia te objęły powierzchnię około 202,50 m kw., a wartość szkody stanowiła kwotę 29.359,90 zł. Ponadto zalaniu uległ także samochód osobowy marki P. (...) nr rej. (...) stanowiący własność M. S. i J. S., a koszt przywrócenia pojazdu do stanu sprzed szkody wyniósł 75.484,28 zł. Doszło także do zniszczeń w zakresie roślinności znajdującej się na nieruchomości powodów - koszt usunięcia tych szkód wyniósł 4.932 zł. Sąd Okręgowy ustalił również, że przed dniem 30 maja 2013 r. nie dochodziło do zalewania posesji powodów. M. S. i J. S. we własnym zakresie przywrócili stan poprzedni swej nieruchomości.

Sąd I instancji podał, że ustalił powyższy stan faktyczny na podstawie dokumentów, które nie budziły jego wątpliwości, a także na dowodach z opinii biegłego z zakresu budownictwa, opinii biegłego z zakresu ogrodnictwa, opinii biegłego z zakresu motoryzacji, a także opinii Instytutu Meteorologii i Gospodarki Wodnej w W. Oddział w K. – uznając je za

jasne, zupełne i nie zawierające sprzeczności, a wnioski z nich płynące za w pełni przekonujące. Ponadto, Sąd I instancji wskazał, że podstawę ustaleń stanowiły także zeznania powodów M. S. i J. S., ponieważ zasługiwały w pełni na wiarę.

W oparciu o poczynione ustalenia Sąd Okręgowy uznał, że powództwo zasługiwało na uwzględnienie w części. Sąd I instancji przytoczył art. 417 k.c. i wskazał, że w niniejszej sprawie zostało ustalone, że Prezydent Miasta K. – jako organ Gminy K. - jest zarządcą drogi, na której urządzono ulicę (...) w K.. Następnie Sąd I instancji omówił regulację dot. obowiązków zarządcy drogi z art. 20 ustawy z dnia 21 marca 1985 r. o drogach publicznych (Dz. U. 2103. 260 j.t.), nadmieniając zarazem, że Prezydent Miasta K. swoje obowiązki zarządcy drogi wykonuje przy pomocy Miejskiego Zarządu Dróg w K.. Zdaniem Sądu I instancji zarząd drogami jest przejawem wykonywania władzy publicznej, przy czym na mocy wyżej powołanej ustawy zadania te zostały zlecone (w przypadku dróg gminnych lub dróg znajdujących się w granicach miast na prawach powiatu) organom jednostek samorządu terytorialnego (w niniejszej sprawie - Prezydentowi Miasta K.).

Dalej Sąd I instancji powołał pogląd wyrażony przez Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 6 czerwca 2014 r. w sprawie III CSK 211/13, zgodnie z którym powierzenie zadania przez organ państwowy lub samorządowy (w niniejszej sprawie Prezydenta Miasta, w imieniu którego działał Miejski Zarząd Dróg) innemu podmiotowi ((...) sp. z o.o. w K. oraz Firmie (...) Sp. z o.o. Sp. k. w K.) niezależnie od sposobu powierzenia (tu decyzja administracyjna), nie zwalnia władzy publicznej od odpowiedzialności na podstawie przepisu art. 417 § 2 k.c. za szkody wyrządzone przy wykonywaniu tejże władzy publicznej. Samo bowiem powierzenie przez ten organ zadania z zakresu użyteczności publicznej (zadania publicznego) innemu podmiotowi spoza sfery władzy publicznej nie czyni samo przez się z tego zadania przejawu działalności nie władczej. Sąd Okręgowy podał, że podziela w pełni pogląd, że sfera aktywności państwa związana z realizacją zadań publicznych (tu zarząd drogami) powinna być traktowana jako przejaw wykonywania władzy publicznej, a nie jest ona władcza wobec jednostki tylko wówczas, gdy jest należycie wykonywana. Jeśli bowiem zadania takie wykonywane są nieprawidłowo, stawia to jednostkę pozbawioną uprawnień i środków ochrony w sytuacji przymusu faktycznego, a taki stan rzeczy – jako obciążający władzę publiczną – powinien rodzić jej odpowiedzialność odszkodowawczą na podstawie art. 417 k.c.

Na gruncie niniejszej sprawy Sąd I instancji wskazał, że zezwolenie na zajęcie pasa drogowego pod realizację inwestycji związanej z przebudową kanału sanitarnego mające postać decyzji administracyjnych wydanych na skutek wniosku zarówno (...) sp. z o.o. w K. jak i Firmy (...) Sp. z o.o. Sp. k. w K. było przejawem działalności władczej gminy i stanowiło element wykonywania przez jej organy władzy publicznej, skoro zarząd drogami został zlecony organowi wykonawczemu Gminy – Prezydentowi Miasta przepisami ustawy o drogach publicznych. Sąd I instancji zwrócił uwagę, że powodowie nie byli stronami postępowania administracyjnego zakończonego wydaniem tych decyzji, a więc nie mieli możliwości decyzji tych podważyć, jak również nie mieli wpływu na wybór podmiotów roboty te wykonujących. Zdaniem Sądu Okręgowego skoro szkoda w mieniu powodów powstała na skutek niewłaściwego wykonania przez Firmę (...) Sp. z o.o. sp.k. w K. prac związanych z ułożeniem nawierzchni drogi, to za jej naprawienie odpowiedzialność (oczywiście solidarnie z wykonawcą tych prac – art. 366 k.c., art. 369 k.c.) ponosi pozwana Gmina K., gdyż brak było po stronie organów działających w jej imieniu właściwej kontroli i nadzoru nad realizacją tego zadania.

Dalej Sąd I instancji podał, że szkoda w mieniu powodów powstała na skutek zalania nieruchomości powodów wodami opadowymi, co z kolei nastąpiło po zapadnięciu się drogi na wysokości ich posesji, które było skutkiem niewłaściwego wykonania prac polegających na odtworzeniu pasa drogowego po wcześniejszym wykonywaniu robót związanych z przyłączem sanitarnym. Zdaniem Sądu I instancji doszło do ustalenia związku przyczynowego między nieprawidłowym wykonaniem wyżej opisanych prac, a szkodą powstałą w mieniu powodów (art. 361 § 1 k.c.). Dodatkowo Sąd Okręgowy w uzasadnieniu wskazał, że nie można zgodzić się z twierdzeniami pozwanej, jakoby do zalania posesji powodów doprowadziło zabrukowanie jej terenu na zbyt dużej powierzchni przez co woda opadowa nie wsiąkała w glebę, ponieważ teza ta nie została dowiedziona. Niezasadny zdaniem Sądu I instancji okazał się również zarzut pozwanej jakoby do szkody po stronie powodów doszło na skutek działania siły wyższej.

W odniesieniu do ustalenia wysokości szkody, Sąd I instancji oparł się na opinii biegłych, które były niekwestionowane przez żadną ze stron postępowania i stanowiły podstawę do poczynienia ustaleń faktycznych w sprawie. Sąd Okręgowy przyjął, że wartość szkody związanej z uszkodzeniem kostki brukowej na nieruchomości powodów stanowi kwotę 29.359,90 zł, a wartość szkody związanej ze zniszczeniem samochodu wynosi 75.484,28 zł. Odnosnie zaś uszkodzeń w roślinności znajdującej się na nieruchomości powodów Sąd I instancji przyznał kwotę 4.932 zł, kierując się zadaniem powodów i dyspozycją art. 321 k.p.c. Łącznie Sąd I instancji zasądził solidarnie na rzecz powodów od pozwanej kwotę 107.909,18 zł, oddalając powództwo w pozostałym zakresie. W odniesieniu do zgłoszonego przez powodów żądania co do odsetek od dochodzonego roszczenia, Sąd I instancji powołując się na art. 193 k.p.c. i 187 k.p.c. wskazał, że nie orzekał w tym przedmiocie, ponieważ roszczenie zostało zgłoszone ustnie do protokołu rozprawy, a nie zaś w piśmie procesowym, argumentując, że tym samym nie doszło do zmiany przedmiotowej powództwa.

Orzeczenie o kosztach procesu Sąd Okręgowy wydał zgodnie z zasadą stosunkowego ich rozdzielenia (punkt III wyroku), przedstawiając w dalszej części uzasadnienia szczegółowe wyliczenia i powołując jako podstawę prawną art. 100 k.p.c., art. 108 § 1 k.p.c. i art. 105 § 2 k.p.c., § 6 pkt 6 rozporządzeń Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności adwokackie i radców prawnych. Natomiast o kosztach sądowych Sąd I instancji orzekł na podstawie art. 113 ust. 1 u.k.s.c., przytaczając wyliczenia co do wydatków poniesionych tymczasowo przez Skarb Państwa ze wskazaniem w jakim stopniu obciążają one każdą ze stron.

Apelację od wyroku wniosła strona pozwana i zaskarżyła go w całości. Zaskarżonemu wyrokowi zarzuciła:

(1) nie rozpoznanie istoty sprawy i nie wyjaśnienie wszystkich okoliczności faktycznych mających znaczenie dla rozstrzygnięcia sporu poprzez błędne przyjęcie, że to pozwana Gmina K. powierzyła wykonanie zadania (...) sp. z o.o. oraz Firmie (...) sp. z o.o. w K., czego skutkiem było wydanie wadliwego wyroku zasądzającego na rzecz powodów odszkodowanie od pozwanej, gdy tymczasem niezależnym od pozwanej inwestorem inwestycji niedrogowej była Firma (...) sp. z o.o., realizująca inwestycję kanalizacji sanitarnej w ramach zadań nie należących do zadań pozwanego, zaś przyczyną powstania szkody było niewłaściwe wykonanie robót przez wykonawcę inwestycji;

(2) naruszenie przepisów prawa materialnego, tj. art. 40 ustawy z dnia 21 marca 1985 r. o drogach publicznych przez błędną jego wykładnię i niewłaściwe zastosowanie i w związku z tym błędne przyjęcie, że pozwana wydając inwestorowi i wykonawcy inwestycji niedrogowej (kanalizacji sanitarnej), w ramach swoich uprawnień wynikających ze stosownych przepisów ustawy, decyzję lokalizacyjną i decyzje na zajęcie pasa drogowego, celem wykonania robót, powierzyła (zleciła) tym samym wykonanie tego zadania wykonawcy robót;

(3) naruszenie przepisów art. 417 § 1 i 2 k.c. poprzez błędne przyjęcie tego przepisu jako podstawy odpowiedzialności pozwanej i nie wykazanie na czym polegało w tym wypadku niezgodne z prawem działanie lub zaniechanie strony pozwanej przy wykonywaniu władzy publicznej, a także nie wykazanie na czym polegać miałyby odpowiedzialność solidarna pozwanej z wykonawcą za powstałą szkodę, skoro pozwana nie uczestniczyła w żadnym charakterze w realizacji inwestycji, wydając tylko jako zarząd drogi, stosowne decyzje administracyjne związane z zezwoleniem na zajęcie pasa drogowego na podstawie art. 40 ustawy o drogach publicznych;

(4) naruszenie art. 233 k.p.c. poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów i brak wszechstronnego rozważenia zebranego materiału, w szczególności dokonanie niewłaściwej analizy przedstawionych przez stronę pozwaną dokumentów, z których wynika, że strona pozwana nie była uczestnikiem procesu inwestycyjnego, polegającego na budowie kanalizacji sanitarnej, a jedynie udostępniła będący w jej zarządzie pas drogowy dla realizacji robót, lecz nie była ich inicjatorem i tych robót nie powierzyła do wykonania, ani nie zlecała.

Strona pozwana wniosła o: (1) zmianę zaskarżonego wyroku i oddalenie powództwa; (2) zasądzenie od powodów na rzecz strony pozwanej kosztów postępowania za obie instancje, w tym kosztów zastępstwa procesowego stosownie do norm przepisanych.

Pełnomocnik powodów na rozprawie apelacyjnej w dniu 17 lipca 2018 r. wniósł o oddalenie apelacji i zasądzenie kosztów.

Sąd Apelacyjny zważył co następuje:

Apelacja strony pozwanej jest nieuzasadniona i jako taka podlega oddaleniu.

Ustalony przez Sąd Okręgowy stan faktyczny, Sąd Apelacyjny przyjął za własny bowiem wyprowadzony on został z dowodów, których ocena odpowiada wszelkim wskazaniom z art. 233 § 1 k.p.c. Sąd Okręgowy uwzględnił wszystkie przeprowadzone w toku postępowania dowody, wyciągnął z nich wnioski logicznie poprawne i odpowiadające aktualnym poglądom na sądowe stosowanie prawa. O wnikliwości i poprawności tych wniosków świadczą pisemne motywy zaskarżonego wyroku, w których przedstawione zostały wszystkie fakty stanowiące podstawę wydanego wyroku, a także omówione zostały dowody ze wskazaniem, którym Sąd I instancji dał wiarę.

Skuteczne postawienie zarzutu naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. wymaga wykazania, że sąd uchybił zasadom logicznego rozumowania lub doświadczenia życiowego. Należy podkreślić, że jeżeli z określonego materiału dowodowego sąd wyprowadza wnioski logicznie poprawne i zgodne z doświadczeniem życiowym, to jego ocena nie narusza reguły swobodnej oceny dowodów wyrażonej w art. 233 k.p.c., choćby na podstawie tego materiału dowodowego dawały się wysunąć wnioski odmienne. Tylko bowiem w przypadku, gdy brak jest logiki w powiązaniu wniosków z zebranymi dowodami lub gdy wnioskowanie sądu wykracza poza schematy logiki formalnej, albo wbrew zasadom doświadczenia życiowego, nie uwzględnia jednoznacznych praktycznych związków przyczynowo – skutkowych, to przeprowadzona przez sąd ocena dowodów może być skutecznie podważona. (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia z dnia 27 września 2002 r., I CKN 817/2000, LEX nr 56906 oraz orzeczenia Sądu Najwyższego z dnia 6 listopada 1998 r., II CKN 4/98; z 10 kwietnia 2000 r., V CKN 17/2000, OSNC 2000, nr 10, poz. 189 i z 5 sierpnia 1999 r., II UKN 76/99, OSNAPiUS 2000, nr 19, poz.732).

Zacytowane tu poglądy judykatury mają w niniejszej sprawie szczególne znaczenie bowiem tylko skuteczne podniesienie zarzutu naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. mogłoby podważyć rozstrzygnięcie Sądu Okręgowego. Natomiast w apelacji brak jest jednak zarzutów o takim charakterze. Zarzuty strony pozwanej dotyczący naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. sprowadzają się do polemiki z ustaleniami Sądu Okręgowego. Polemika ta jednak nie daje podstaw do przyjęcia, że Sąd I instancji doszedł do wniosków logicznie niepoprawnych i niezgodnych z doświadczeniem życiowym. Z oceną Sądu I instancji jako wszechstronną, logiczną i zgodną z zasadami doświadczenia życiowego należy się zgodzić.

Apelująca strona kwestionowała zasadniczo podstawę swej odpowiedzialności odszkodowawczej w sprawie, nie zgłaszając zarzutów co do wysokości ustalonej przez Sąd I instancji wysokości odszkodowania należnego powodowi. Stąd dalsze rozważania Sądu Apelacyjnego zostały poświęcone przede wszystkim kwestii odpowiedzialności za szkodę wyrządzoną przez władzę publiczną kreowaną art. 417 k.c.

Jednakże jako chybione ocenić należy wysuwane przez stronę pozwaną zarzuty co do naruszenia przepisów materialnych przez Sąd I instancji. W pierwszej kolejności w niniejszej sprawie należy powołać treść art. 7 ust. 1 pkt 3 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (Dz. U. z 2018 r., poz. 994 t.j.), w myśl którego zaspokajanie zbiorowych potrzeb wspólnoty należy do zadań własnych gminy, a w szczególności zadania własne obejmują sprawy: wodociągów i zaopatrzenia w wodę, kanalizacji, usuwania i oczyszczania ścieków komunalnych, utrzymania czystości i porządku oraz urządzeń sanitarnych, wysypisk i unieszkodliwiania odpadów komunalnych, zaopatrzenia w energię elektryczną i ciepłą oraz gaz.

W okolicznościach rozpoznawanej sprawy zezwolenie przez stronę pozwaną w drodze decyzji administracyjnej na podstawie art. 20 i 40 ustawy z dnia 21 marca 1985 r. o drogach publicznych (Dz. U. z 2017 r., poz. 2222 t.j.), na zajęcie pasa drogowego pod realizację inwestycji związanej z przebudową kanału sanitarnego wykonywanej przez podmioty trzecie, będące spółkami prawa handlowego, stanowiło przejaw działalności władczej organu władzy publicznej, a nadto samą inwestycję można zaklasyfikować jako zadanie własne pozwanej jednostki samorządu

terytorialnego. Jak ustalono w sprawie do wyrządzenia szkody w mieniu powodów doszło wskutek zalania nieruchomości powodów wodami opadowymi, co nastąpiło po zapadnięciu się drogi na wysokości ich posesji w związku z niewłaściwym wykonaniem prac polegających na odtworzeniu pasa drogowego po uprzednim wykonywaniu robót związanych z przyłączem sanitarnym przez spółki wykonujące roboty. Przedstawione okoliczności sprawy uzasadniają odpowiedzialność odszkodowawczą strony pozwanej na zasadzie art. 417 k.c. w zw. z art. 361 k.c. i Sąd I instancji dokonał trafnej oceny prawnej w tym zakresie. W kontekście analizowanego zagadnienia zasadnie zostało przywołane stanowisko Sądu Najwyższego zajęte w wyroku z dnia 6 czerwca 2014 r., sygn. akt III CSK 211/13, iż w przypadku gdy zadania publiczne państwa nie są realizowane lub są wykonywane nieprawidłowo, to taki stan rzeczy obciąża władzę publiczną i rodzi jej odpowiedzialność odszkodowawczą na gruncie art. 417 i nast. k.c., co w szczególności obejmuje realizację zadań własnych gminy w zakresie zaspokajania potrzeb wspólnoty, o których mowa w art. 7 ust. 1 pkt 3 ustawy o samorządzie gminnym, wykonywanych w różnych zakresach, w drodze powierzenia ich realizacji podmiotom spoza aparatu administracji publicznej, które w tym zakresie wchodzą w dalsze stosunki kontraktowe. Dalej Sąd Najwyższy wskazał, że w sytuacji niewykonywania przez te podmioty obowiązków kontraktowych, przykładowo wiążącego się z brakiem kontroli i nadzoru nad przejawami realizacji zadania, brak jest jakichkolwiek podstaw do zwolnienia władzy publicznej od odpowiedzialności regulowanej art. 417 i nast. k.c. Natomiast samo powierzenie zadania przez organ państwowy lub samorządowy innemu podmiotowi, niezależnie od sposobu tego powierzenia, nie zwalnia władzy publicznej od odpowiedzialności, o czym przekonuje ponad wszelką wątpliwość treść art. 417 § 2 k.c. Sąd Apelacyjny podziela pogląd Sądu Najwyższego przedstawiony w powołanym wyżej wyroku.

W konsekwencji zaskarżony wyrok Sądu I instancji należy ocenić jako prawidłowy, tak co do przyjętej zasady odpowiedzialności odszkodowawczej, jak i co do zasądzonej wysokości odszkodowania – biorąc pod uwagę ustalenia Sądu I instancji w tej części, a które nie budziły zastrzeżeń Sądu Apelacyjnego i nie były kwestionowane również przez apelującą stronę. Orzeczenie Sądu I instancji w zakresie kosztów postępowania zasądzonych od pozwanej na rzecz powodów uwzględnił wynik postępowania i koszty w odpowiedni sposób zostały rozdzielone na podstawie art. 100 k.p.c. Również orzeczenie w przedmiocie pobrania kwot na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Okręgowego w Kielcach od stron tytułem nieuiszczonych kosztów znajduje oparcie w art. 113 ust. 1 u.k.s.c.

Z powyższych względów apelacja strony pozwanej w oparciu o przepis art. 385 k.p.c. została oddalona, o czym orzeczono w pkt 1 sentencji wyroku.

Natomiast w pkt 2 sentencji wyroku Sądu Apelacyjnego zasądzono od strony pozwanej na rzecz powodów kwotę 4.050 zł tytułem kosztów postępowania apelacyjnego. O kosztach postępowania Sąd Apelacyjny orzekł na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w zw. z art. 108 § 1 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. Na koszty postępowania apelacyjnego złożyły się koszty zastępstwa procesowego w wysokości ustalonej na podstawie § 10 ust. 1 pkt 2 w zw. z § 2 pkt 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz. U. z 2015 r., poz. 1800).

SSA Grzegorz Krężolek	SSA Paweł Czepiel	SSA Anna Kowacz – Braun
-----------------------	-------------------	-------------------------